

Stigmatizované děvče z východních Čech

Postava **Anna Bohuslavy Tomanové** byla v našem katolickém prostředí dlouho neznámá. Přesto právě tato trpitelka, která téměř celý život ležela ochrnutá na lůžku, patřila k těm duším, které, řečeno slovy básníka Jana Zahradníčka, „svolávají na naše všivé hlavy Boží požehnání“.

Narodila se 8.11.1907 v Pastvinách, které náležely k farnosti Klášterec nad Orlicí. Ve svých čtyřech letech utrpěla vážný úraz při požáru domu, což způsobilo postupné ochrnutí jejího celého těla. Zůstala doživotně upoutaná na lůžko, ani do školy nemohla chodit, proto se nenaučila číst a psát. Zbožní rodiče ji ale vychovávali ve víře a vedli k lásce vůči Bohu a Panně Marii. Proto už v dětství přijímala své utrpení jako dobrovolnou oběť Kristu.

V pátek skrápí Aniččino čelo krev.

Její bratr se stal knězem. Anička, nebo Andulka, jak jí všichni říkali, nabídla Bohu, že vezme na sebe jeho nemoci, aby nevznikla žádná překážka vysvěcení. V roce 1944, kdy slavil primici, dostala Anička stigmata, která jí působila velké bolesti. Nešlo jen o rány na ruku, nohou a v boku, ale též na hlavě jako po trnové koruně a na zádech jako po bičování. Toto utrpení nabízela „**Bílému Králi**“, tak totiž nazývala Krista v Nejsvětější svátosti, jehož pravidelně přijímala. Brala na sebe nemoci a neduhy druhých lidí, což ještě zvětšovalo její utrpení, zatímco jim samotným pomohla. Obětovala sama sebe za Církev, kněze, mládež a národ.

Jak uvedl dnes už zesnulý klášterecký farář P. Halík, Anička zvláště bolestně nesla hříchy smyslů, smilstva, jimiž se provinuje český národ. Také komunistické pronásledování Katolické církve ji pobídlo, aby své utrpení obětovala na tento úmysl. R. 1953 před generálním vikářem královéhradecké diecéze, který z pověření biskupa Mořice Píchy vyšetřoval její případ, řekla: „Obětují své utrpení za čisté, svaté kněžství a celý český národ, a potom za to, aby v neděli nehučely továrny, aby lidé místo kombajnů a traktorů v neděli měli v ruce sv. růženec a aby našim dětem nebylo bráno náboženství.“

Zpovědníkem Aničky byl vyšehradský kanovník P. Antonín Stříž, známý intelektuál a spisovatel. Kněží byli u jejího lůžka častými hosty, navštívil ji i českobudějovický biskup mons. Josef Hlouch. Anička, obdařená nadpřirozenými dary, pokaždé kněze poznala, i když přišel v utajení. Inkognito za ní přijel také biskup Hlouch, ona však jej ihned oslovila „Vaše excelence“ a vyzvala domáčí, aby mu připravili pohoštění jako vzácnému hostu. Anička měla vizionářské schopnosti, dokázala říci lidem, co dělali, ačkoliv o tom mohli vědět jenom oni a nikdo jiný. Vždycky také spolehlivě

poznala, když některý kněz přišel s Eucharistií, kterou měl schovanou pod blůzou, ihned reagovala upozorněním, že „přichází Bílý Král“.

stigmatizované ruce

Přesto se setkávala i s odporem – a to ve vlastních řadách. Někteří ji pokládali za podvodnici, jiní zase připisovali její stigmata sugesci. Nepříznivě se vůči ní stavěla i královéhradecká konsistoř, ovládaná za komunistického režimu kněžími z řad kolaborantského Mírového hnutí katolického duchovenstva. Komunisté z pochopitelných důvodů neměli zájem, aby se u katolíků prokázala pravost zázraků, neboť to by byla citelná rána pro jejich ateistickou propagandu.

Anička Tomanová
dominikánskou terciářkou

Anička svá poslední léta prožila u bratra kněze v Koclířově u Svitav a posléze v Dubenci. 29.3.1957 ve věku 50 let zemřela. Pochována je na hřbitově u farního chrámu Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Orlicí. Jako členka III. řádu sv. Dominika přijala jméno Bohuslava, které nejlépe vystihuje náplň celého jejího života: oslavovat Boha.

Tento rok uplývá 105 let od Aniččina narození a 55 let od jejího úmrtí. Královéhradecký biskup mons. Jan Vokál již dal podnět k zahájení procesu blahořečení. Bylo též založeno celorepublikové Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové, které uspořádalo v sobotu 9.6. slavnost v Klášterci nad Orlicí, sestávající z dopolední mše sv. a pobožnosti u Aniččina hrobu, a odpoledního programu přednášek a svědectví o životě této neobyčejné ženy včetně promítání fotografií. Možnost přihlášení do Sdružení je na emailové adrese anička-tomanova@seznam.cz nebo na adrese Farní úřad Klášterec nad Orlicí 1, 56182.

Anička sama se ráda nazývala „chudobkou Boží“. Nenápadnou květinou, kterou lze snadno přehlédnout, kdo ji však zpozoruje, ten si ji – pokud má smysl pro estetickou krásu – nutně zamiluje. Právě chudobky svojí bělobou dodávají každé louce půvab, vznešenost a dojem mimořádné nádhery. Je obdivuhodné, že tato „chudobka“ vykvetla na tvrdém úhoru ateistické české země. Není snad právě toto znamením, že Bůh přece jen tento národ neodepsal, že počítá s jeho obrácením a návratem k pravé víře Kristově? Naplní se krásná slova básníka Václava Renče z jeho „Pražské legendy“, že Matka Boží se jednou dočká svého vítězství i v „husitských“ Čechách? To záleží mimo jiné i na každém z nás, na každém českém a moravském katolíkově. Kéž přímluva Aničky Bohuslavy Tomanové je nám v tomto pomoci a podporou